

кы мѣко на день; зехъ дагы доѣхъ, да правѣхъ сыреніе и най-послѣ сполучихъ добрѣ.

О колко е чудна Божіята благость! и какъ знае съ хыляды сладчины да на-
правя умѣренны и най-тѣжовното и най-
болѣзненното състояніе на челоуѣка.

ГЛАВА 24.

Робинсонъ съ домашнытъ си. — Чудновато му облякло.

О колко честитъ бы мя възималъ той-
и който бы мя видѣлъ кога обѣдвамъ съ
всичкытъ си домашны, съсъ всичкытъ при-
дружицы на дворѣтъ ми, обыколенъ отъ
подданицытъ си, надъ които имахъ без-
условнѣхъ власть на животъ и смъртъ!

Папагалѣтъ ми като любимецъ, имаше
само той привилегіѣхъ да говори. Куче-
то ми, остарѣло вече и отъ това дряхло
(терякыя) сѣдеше всякога отдесно ми;
двата ми котака държахъ всякой мѣсто-